

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/22/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115227366
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8115227366.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Mareka Košča v právnej veci žalobcu: JUDr. Ing. Vladimír Ledecký, správca konkurznej podstaty úpadcu A.D.S., s.r.o. v konkurze, so sídlom Brestov 140, IČO: 31 712 703, adresa správca Tatranské námestie 3, 058 01 Poprad, proti žalovanému: L. M., nar. XX.X.XXXX, P. D.. B. XXX/X, XXX XX X. Š., právne zastúpenému spoločnosťou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 2.660 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 18Cb/134/2015-118, z 26.6.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Cb/134/2015-146 z 30.7.2018, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 18Cb/134/2015-146 z 30.7.2018.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zo dňa 26.6.2018 č.k. 18Cb/134/2015-118 v spojení s opravným uznesením zo dňa 30.7.2018 č.k. 18Cb/134/2015-146 rozhodol, že :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.660 € spolu s 9 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 720 € od 20.01.2012 do zaplatenia, s 9,25 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 720 € od 01.01.2014 do zaplatenia, s 8,05 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 720 € od 01.01.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške tejto rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že:

2.1. Žalobca sa podanou žalobou, doručenou súdu 5.11.2015, domáhal proti žalovanému zaplatenia úhrady za užívanie motorového vozidla značky IVECO 440 E42, nákladné vozidlo - ťahač návesu s ev. č. P-XXX-N. za obdobie roku 2011 a za obdobie rokov 2013 a 2014 a za 10 mesiacov roka 2015, dôvodiac, že v účtovnej evidencii úpadcu zistil nezaplatenie odplaty za používanie predmetného nákladného motorového vozidla, a preto listom zo dňa 28.10.2015 vypovedal žalovanému zmluvu o nájme. Zároveň si uplatnil proti žalovanému aj úhradu za užívanie motorového vozidla. Žalobca pritom poukázal na to, že za rok 2012 žalovaný vyúčtovanú úhradu za používanie motorového vozidla zaplatil.

2.2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, pričom poukazyval na to, že so žalobcom uzavrel neformálne dohody týkajúce sa ich obchodného styku, pričom podľa týchto dohôd poskytoval žalobcovi pôžičky a vykonával pre neho prepravu. Nezaplatená odplata za prepravu, ako aj nevrátené pôžičky mali byť podľa jeho obrany zhmotnené do dohody, že žalovanému žalobca prenechá predmetné motorové vozidlo, ktoré žalobca nepotreboval a žalovaný ho vedel opraviť i používať, pričom hodnota motorového vozidla mala byť totožná s výškou dlhu žalobcu voči žalovanému. Žalovaný tvrdil aj to, že faktúra za rok 2012 mala len slúžiť na vystavenie dokladov osvedčujúcich jeho právo používať motorové vozidlo, pričom podľa dohody so žalobcom sa malo toto motorové vozidlo neskôr previesť na neho, ale k prevodu nedošlo, pretože bolo blokové exekučným záložným právom. Neskôr sa na prevod zabudlo a aktuálne bol na majetok spoločnosti žalobcu vyhlásený konkurz.

2.3. Rozsudkom zo dňa 12.7.2016 č.k. 18Cb/134/2015-68 bola žaloba zamietnutá a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania.

2.4. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.5.2017 č.k. 2Cob/66/2016-92 bol na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie cituje podstatnú časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

2.5. Žalobca v zmysle záverov odvolacieho súdu navrhol pripojiť z Okresného úradu Prešov, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií nájomnú zmluvu o nájme predmetného dopravného prostriedku.

2.6. Žalovaný k svojim prednesom pripojil čestné vyhlásenia I. U. a L. Š. zo dňa 4.6.2018, ktorí potvrdili, že žalovaným boli úpadcovi poskytnuté finančné pôžičky, z ktorých časť vrátená nebola, na základe čoho bola so žalovaným uzavretá dohoda o prevode predmetného vozidla do jeho vlastníctva s tým, že kúpna cena bude započítaná voči nesplatenej pôžičke. Zároveň, keďže v rozhodnom čase nebolo možné uzatvoriť kúpnu zmluvu, sa so žalovaným dohodli na dočasnej úprave prostredníctvom nájomného vzťahu k vozidlu, aby bol žalovaný jeho oprávneným užívateľom. Žalovaný na preukázanie skutočnosti o údajnom disimulovanom právnom úkone, ktorým mala byť kúpna zmluva okrem týchto vyhlásení nepredložil žiadne dôkazy.

2.7. Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, technického preukazu nákladného vozidla - ťahač návesu IVECO 440 E42, správy o vzťahu medzi úpadcom a žalovaným, faktúry č. 85/09 zo dňa 30.10.2009, oznámením spoločnosti P., čestných vyhlásení L. Š., I. U., spisov Okresného úradu Prešov, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. D.-P.-D.-Y. a č. D.-P.-D., ostatným spisovým materiálom a zistil, že:

2.8. Uznesením Okresného súdu Prešov sp.zn. XK/X/XXXX zo dňa 5.5.2015 bol na spoločnosť A.D.S., s.r.o., so sídlom 082 05 Brestov 140, IČO: 31 712 703 (úpadca) vyhlásený konkurz a za správcu bol ustanovený Mgr. Ing. Vladimír Ledecký. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vetníku č. 89/2015 dňa 13.5.2015.

2.9. V období roku 2011 a v období roku 2013 a 2014, ako aj 10 mesiacov v roku 2015, bol žalovaný užívateľom nákladného motorového vozidla zn. IVECO 440 E42 a ťahača návesu, ev. č. P-XXXCR, za ktoré sa zaviazal uhrádzať mesačné nájomné vo výške 50,- eur. Žalobca ako správca z účtovnej evidencie úpadcu zistil nezaplatenie nájomných faktúr za rok 2011, za roky 2013, 2014 a za 10 mesiacov roka 2015. Listom č. 2K/7/2015 S1733-118 zo dňa 28.10.2015 správca vypovedal zmluvu o nájme, keďže žalovaný neuhrádzal nájom za predmetné motorové vozidlo.

2.10. Žalovaný svoj nesúhlas so žalobou zdôvodnil obchodnou spolupracou s úpadcom, v rámci ktorej žalovaný mu poskytoval pôžičky a vykonával pre ňu prepravy. Keďže úpadcovi vznikol zo spolupráce záväzok voči žalobcovi, dohodol sa so štatutárnymi zástupcami úpadcu na tom, že úpadca prenechá žalovanému predmetné motorové vozidlo a prevedie na neho vlastnícke právo, pričom kúpna cena bude započítaná s pohľadávkou žalovaného, ktorú mal voči úpadcovi. Motorové vozidlo bolo žalovanému prenechané do užívania s tým, že obe zmluvné strany mali za to, že došlo súčasne k uzavretiu kúpnej zmluvy ústnou formou. K prepisu (zmene evidencie) motorového vozidla prostredníctvom dopravného inšpektorátu však nedošlo z dôvodu, že spoločnosť A.D.S., s.r.o. nebola vedená na dopravnom inšpektoráte ako vlastníak motorového vozidla, keďže nedošlo k prepisu vlastníckeho práva z leasingovej

spoločnosti P. F., F. F. E..D., na spoločnosť A.D.S., s.r.o., aj keď plná moc na zmenu vlastníka bola zo strany leasingovej spoločnosti zaslaná ešte v januári 2006. Aby mohol žalovaný napriek uzavretiu kúpnej zmluvy, vzhľadom na uvedené prevádzkovať dopravu motorovým vozidlom, ktoré je evidované na Dopravnom inšpektoráte na inú osobu ako je jej vlastníkom, uzavrel žalovaný so spoločnosťou A.D.S., s.r.o. nájomnú zmluvu na základe ktorej spoločnosť A.D.S., s.r.o. vystavovala žalovanému faktúry, avšak žalovaný tieto faktúry neuhrádzal a spoločnosť A.D.S., s.r.o. nemala úmysel úhradu týchto faktúr vymáhať. Faktúra z roku 2012 slúžila len na vystavenie dokladov a doklady o úhrade preukazujú zápočet s pohľadávkou ktorú mal žalovaný voči žalobcovi, a preto sa následne už faktúry ani nevystavovali, keďže sa vozidlo považovalo za vlastníctvo žalovaného, čo mali potvrdiť aj vyššie uvedené čestné vyhlásenia I. U. a L. Š..

2.11. Z pripojených spisov Okresného úradu Prešov, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. D.-P.-D.-Y. a č. D.-P.D.-D. súd zistil, že dňa 1.1.2010 bola medzi spoločnosťou A.D.S., s.r.o. a žalovaným uzavretá zmluva o nájme dopravného prostriedku podľa § 630 a nasl. Obch. zák., predmetom ktorej bol prenájom ťahača návesov zn. IVECO, ev. č.: P.-XXX-N. za cenu prenájmu 600,- eur ročne (50,- eur mesačne) bez DPH so splatnosťou posledný mesiac v roku a dňa 29.7.2014 bola medzi spoločnosťou A.D.S., s.r.o. a spoločnosťou L. M., F.E..D., so sídlom P. D. B. XXX/X, XXX XX X. Š. uzavretá zmluva o nájme dopravného prostriedku, predmetom ktorej bol prenájom vozidla zn. IVECO, ev.č. P.-XXX-N. za cenu prenájmu 500,- eur ročne.

2.12. Žalovaný v konaní okrem kópie dokladu zo svojej vlastnej evidencie nepredložil ani neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie započítania jeho nárokov na vrátenie pôžičky i plnenia jeho nárokov z titulu realizovaných preprav, pričom v zmysle záverov odvolacieho súdu z doterajšieho dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by svedčili o určitosti právnych úkonov žalovaného adresovaných žalobcovi, ktoré by pomenovali presne a určite jeho nároky s ich skutkovým zdôvodnením, vrátane výšky týchto nárokov a konkretizácia právneho dôvodu, ktoré by mali byť potom predmetom prípadnej započítacej námietky vo vzťahu ku kúpnej cene za predmetné motorové vozidlo. Rovnako nepreukázal úkon, ktorý by mal za následok započítanie pohľadávky žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny proti nárokom žalovaného proti žalobcovi titulom konkrétneho a určitého právneho vzťahu na poskytnutých pôžičkách, či na realizovaných prepravných výkonoch.

2.13. Po citácii ust. § 409 ods. 1, § 411, § 630 ods. 1, 2, § 634 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 289 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 580, § 581 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 358 Obchodného zákonníka, § 149 ods.1, § 150 ods.1, § 151 ods. 1 CSP, § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie konštatoval, že právny vzťah medzi žalovaným a úpadcom vznikol v čase ich podnikateľskej činnosti, pričom vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu ako aj oboznámením pripojeného spisu Okresného úradu Prešov, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. D.-P.-D.-Y. je zrejmé, že dňa 1.1.2010 bola medzi spoločnosťou A.D.S., s.r.o. a žalovaným uzavretá zmluva o nájme dopravného prostriedku podľa § 630 a nasl. Obch. zák., predmetom ktorej bol prenájom ťahača návesov zn. IVECO, ev. č. P.-XXX-N. za cenu prenájmu 600,- eur ročne (50,- eur mesačne) bez DPH so splatnosťou posledný mesiac v roku. Uzavretím takéhoto typu zmluvy teda žalovaný prevzal na seba záväzok uhrádzať dohodnuté nájomné riadne a včas. Ako zistil žalobca ako správca úpadcu z jeho účtovnej evidencie žalovaný vykonal úhradu nájomného iba za rok 2012 a nerealizoval dohodnuté plnenie aj za roky 2011, 2013, 2014 a ani za 10 mesiacov roka 2015, v dôsledku čoho si žalobca po vypovedaní zmluvy uplatnil zaplatenie dlžného nájomného na súde.

2.14. Žalovaný napriek svojmu tvrdeniu a označeným dôkazom nepreukázal skutočnosti o prípadnom disimulovanom právnom úkone, naopak predmetná zmluva osvedčuje právny dôvod užívania vozidla žalovaným. Súčasne žalovaný svoje tvrdenia o údajnom zápočte svojich pohľadávok s pohľadávkami úpadcu na základe zmlúv o pôžičke dostatočným spôsobom neosvedčil, čo konštatoval aj odvolací súd, a teda žalovaný neunesol dôkazné bremeno na preukázanie zániku jeho záväzku plniť náhradu za užívanie motorového vozidla v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami.

2.15. Návrh žalovaného na doplnenie dokazovania vypočítaním vodičom predmetného vozidla ako svedkov súd v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol, a to s poukazom na zásadu hospodárnosti konania, ku ktorej nepochybne nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, ale len tie, ktoré vedú k meritornému rozhodnutiu súdu ako aj v súvislosti so záverom ku ktorému súd už na základe dovtedy vykonaných dôkazov dospel.

2.16. Zhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich súhrne preto súd po osvedčení rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa predmetného právneho vzťahu zo strany žalobcu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

2.17. Žalovaný sa neuhradením svojho záväzku riadne a včas dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku. Keďže úrok z omeškania nebol medzi stranami v zmluvne dohodnutý, vznikla žalovanému v zmysle ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, účinného v čase omeškania podľa predpisov občianskeho práva povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z jednotlivých dlžných súm odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti až do úplného zaplatenia dlžnej sumy vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba ECB platná ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto súd žalovaného k tejto povinnosti zaviazal.

2.18. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie rozhodoval s odkazom na ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 1, 2 CSP, s tým, že žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. V obsahu podaného odvolanie zdôrazňuje naplnenie odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods.1 písm. d), e), f) a h) CSP. Poukazuje na to, že :

3.1. Súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd nerealizoval ním navrhnutý výsluch svedkov - vodičov predmetného vozidla v spornom období a odôvodnil to len nehospodárnosťou. Vykonaním navrhovaného dôkazu bolo možné preukázať pravdivosť tvrdení žalovaného, a to, že žalovaný a úpadca uzatvorením predmetnej nájomnej zmluvy mali v záujme zastrieť uzatvorenie kúpnej zmluvy, ako aj tvrdenia žalovaného o poskytovaní služieb v podobe prepráv úpadcovi. Dôvodom uzatvorenia predmetnej nájomnej zmluvy bola potreba dočasne upraviť vzniknutú situáciu, teda aby žalovaný nebol len faktickým vlastníkom predmetného vozidla, ale aby vystupoval ako jeho oprávnený užívateľ aj pred ostatnými orgánmi a úradmi, nakoľko z dôvodu nevyporiadania vlastníckeho práva k vozidlu medzi úpadcom a leasingovou spoločnosťou - P. F., F. E..D., C.: XX XXX XXX, nebolo možné vozidlo prepísať pred príslušným dopravným inšpektorátom na žalovaného. Odvolateľ je aj toho názoru, že okresný súd, nedostatočne odôvodnil zamietnutie návrhu žalovaného na vykonanie uvedeného dôkazu. Konanie preto trpí inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to konkrétne pre nedostatočné odôvodnenie rozsudku, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť, a taktiež aj arbitrárnosť na strane súdu. Do pozornosti dáva závery z nálezu Ústavného sudu zo dňa 12.6.2008, sp. zn. I ÚS 114/08.

3.2. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľa sa súd prvej inštancie s predloženými dôkazmi dostatočne nevyporiadal, najmä čo sa týka skutočnosti, že nájomná zmluva je simulovaným právnym úkonom, ktorého cieľom bolo zastretie kúpnej zmluvy medzi úpadcom a žalovaným, čo v konaní nebolo okrem iného sporné medzi stranami, nakoľko to strany súhlasne potvrdili. Uvedená skutočnosť bola podložená nielen tvrdeniami žalovaného, ale aj konateľmi úpadcu (v spornom období), ktorí predloženými čestnými vyhláseniami a zároveň svojimi výpoveďami preukázali svoju vôľu previesť vlastnícke právo k vozidlu a zabezpečiť jeho prepis na žalovaného, po jeho riadnom vyporiadaní, a to za účelom splnenia záväzkov úpadcu, ktoré voči žalovanému z dôvodu poskytnutia pôžičiek a služieb úpadcovi zo strany žalovaného, mal. Jediným dôvodom, pre ktorý k „prepisu“ vozidla na žalovaného v spornom období nedošlo, bolo nevyporiadanie vlastníckeho práva, a teda prepisu vozidla na úpadcu z leasingovej spoločnosti. Žalovaný a úpadca ako osoby neznalé práva uzatvorili v záujme predísť prípadným nedorozumeniam v súvislosti s užívaním predmetného vozidla subjektom, ktorý v dokumentácii potrebnej k užívaniu vozidla nie je oficiálne vedený ako jeho vlastník, jednu z najrozšírenejšieho typu zmlúv, a to zmluvu, ktorá oprávňuje k užívaniu vozidla osobu, ktorá nie je na dopravnom inšpektoráte vedená ako vlastník, a teda zmluvu nájomnú. Pritom nemali vedomosť o možnosti uzatvoriť napr. iný typ zmluvy, ktorým by bolo možné užívať vec bezodplatne. Dohode medzi žalovaným a úpadcom, svedčí aj fakt, že úpadca žalovanému faktúry za roky 2011, 2013 a 2014 nevystavil, a to aj napriek faktu, že v článku IV. bod 3 predmetnej nájomnej zmluvy, je vymedzené, že faktúra za nájom bude vystavená ako zberná I x ročne.

Úpadca však žalovanému tieto faktúry nielen, že nevystavil, ale ani úhradu nájomného od žalovaného nijakým spôsobom nevyháňal a žalovaného k úhrade nájomného nevyzýval. Zároveň neprejavil ani snahu zmluvný vzťah ukončiť. Poukázal na to, že k uvedenému nebola doposiaľ predložená žiadna dokumentácia, ktorá by preukazovala existenciu prípadných výziev k úhrade nájomného zo strany úpadcu, resp. jeho snahu o ukončenie zmluvného vzťahu. Faktúry za roky 2011, 2013 a 2014 nepredložil v konaní ani samotný žalobca, pričom požaduje ich úhradu. Úhradou žalovanej sumy by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu, resp. úpadcu, nakoľko v zmysle dohody žalovaného a úpadcu, vykonával žalovaný v posudzovanom období pre úpadcu určité služby, a to prepravu, za ktorú mu doposiaľ úpadca nezaplatil a zároveň mu poskytol finančné pôžičky, ktoré mu taktiež k dnešnému dňu zo strany úpadcu splatené neboli. Práve z dôvodu, že žalovaný evidoval nesplnené záväzky zo strany úpadcu a zároveň mal v záujme nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu - ťahač návesov IVECO a úpadca toto vozidlo neužíval, dohodol sa s úpadcom na kúpe vozidla, pričom kúpna cena zodpovedala pohľadávke, s príslubom, že po prepise vozidla z leasingovej spoločnosti na úpadcu, bude bezodkladne zabezpečený riadny prepis vozidla na žalovaného. Nájomná zmluva bola uzatvorená výlučne z opatrnosti, aby sa predišlo prípadným komplikáciám v súvislosti s užívaním vozidla nevlastníkom. Práve z dôvodu faktického prevodu vlastníckeho práva a následného prepisu vozidla, sa žalovaný s úpadcom dohodol na tom, že všetky náklady spojené s užívaním vozidla, najmä povinné zmluvné poistenie, pôjde na ťarchu žalovaného. Žalovaný teda počas celej doby užívania vozidla uhradil povinné zmluvné poistenie k vozidlu ako fakticky vlastník, a teda aj v dobrej viere, bol dobromyseľný, že mu vozidlo patrí a aj patriť bude. Poukazuje na ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2000 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaný s úpadcom v spornom období dlhodobo spolupracoval, pričom na základe dobrých vzťahov uzatvárali medzi sebou aj neformálne dohody. Navyše v danom období nič nenasvedčovalo tomu, že neskôr bude úpadca v konkurze. Žalovaný teda nemal dôvod iným spôsobom zabezpečiť podmienky ohľadom prevodu vlastníckeho práva k vozidlu.

3.3. Obchodný zákonník nevyžaduje pre platnosť kúpnej zmluvy písomnú formu. Pre platnosť kúpnej zmluvy postačuje dohoda zmluvných strán, teda žalovaného a úpadcu o dodaní hnutelnej veci (vozidlo - ťahač návesu IVECO) a určenie kúpnej ceny, resp. spôsobu jej určenia, čo v danom prípade taktiež splnené bolo, nakoľko kúpna cena sa rovnala záväzku úpadcu voči žalovanému. Uvedenú skutočnosť pritom žalovaný v konaní preukázal výpismi z vlastnej evidencie, pričom ich pravdivosť potvrdili aj konatelia úpadcu - p. U. a p. Š.. pričom v prípade akýchkoľvek nejasností navrhuje odvolateľ odvolaciemu súdu opätovne vykonať dokazovanie výsluchom svedkov, a to I. U. a L. Š.. Tí zároveň v konaní prostredníctvom žalovaného predložili svoje čestné vyhlásenia, kde potvrdzujú existenciu záväzku na základe poskytnutej pôžičky, ako aj vôľu previesť vlastnícke právo k vozidlu na žalovaného. Konatelia úpadcu potvrdili argumentáciu žalovaného o tom, že v dobrej viere ústne uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k vozidlu - ťahač návesu IVECO, za účelom vyporiadania vzájomných záväzkov. Toto je v danom prípade pre preukázanie vzniku kúpnej zmluvy postačujúcim. V snahe predísť prípadným komplikáciám v súvislosti s užívaním vozidla sa vzájomne dohodli, že až do jeho prepisu na žalovaného na príslušnom dopravnom inšpektoráte, bude medzi žalovaným a úpadcom uzatvorená nájomná zmluva na toto vozidlo, ktorá však v danom prípade predstavovala simulovaný právny úkon. Žalovaný a úpadca, ako osoby neznalé práva v dobrej viere predpokladali, že uvedený spôsob je postačujúci a keďže mali medzi sebou dobré vzťahy plynúce z dlhoročnej spolupráce, nepredpokladali, že v budúcnosti môžu nastať komplikácie v súvislosti s neuhradeným nájomným. Z tohto dôvodu sa preto žalovaný a úpadca dohodli na tom, že k nájomnej zmluve nebudú vystavovať ani faktúry a rovnako úpadca nebude vymáhať zaplatenie nájomného upomienkami, výzvami a pod. Zároveň z dôvodu nedostatočnej znalosti práva, mohli byť niektoré vyhlásenia žalovaného, prípadne svedkov neúplné, najmä čo sa týka okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva. Preto podľa odvolateľa okresný súd sa dostatočne nevypporiadal s vyriešením otázky vôle žalovaného a úpadcu a rovnako nesprávne právne posúdil vec. Žalovaný v konaní dostatočne preukázal, že nájomná zmluva je právny úkon simulovaný, a teda neplatný, pričom platným právnym úkonom je úkon simulovaným úkonom zastretý, a teda kúpna zmluva. Poukazuje na závery Krajského súdu v Bratislave v rozsudku zo dňa 25.9.2012, pod sp. zn. 8Co/430/2010. Podľa jeho názoru práve s poukazom na tvrdenia žalovaného a konateľov úpadcu a s poukazom na ust. § 409 Obchodného zákonníka, je zrejmé, že predmetná kúpna zmluva medzi úpadcom a žalovaným vznikla, a že nájomná zmluva bola len prostriedkom zastretia tejto kúpnej zmluvy. Vzhľadom k uvedenému mal preto konajúci súd dospieť k záveru, že nájomná zmluva je z dôvodu nedostatku vôle strán neplatným právnym úkonom a naopak kúpna zmluva, kde svoju vôľu v konaní žalovaný s konateľmi úpadcu jasne preukázali,

je úkonom platným. Okresný súd podľa neho následne nesprávne posúdil možnosť započítania pohľadávky. Poukazuje pritom na ust. § 580, § 581 ods. 1, 2, 3, 4 Obč. zák. Zdôrazňuje, že žalovaný v konaní uviedol, že s úpadcom dlhodobo spolupracoval na základe neformálnych dohôd. V zmysle komentára k obchodnému zákonníku ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka umožňuje zmluvným stranám, aby si v rámci svojej zmluvnej voľnosti vymedzili predmet zmluvy a tým aj obsah svojho záväzku aj iným spôsobom, ako je vymedzený pre jednotlivé zmluvné typy uvedené v Obchodnom zákonníku (tzv. nepomenované - inominátne zmluvy. Takýmto typom zmluvy môže byť napríklad zmluva o poskytovaní služieb (aj ústna), na základe ktorej vykonával žalovaný pre úpadcu prepravu, čím mu vznikla z dôvodu nezaplatenia odmeny žalovanému pohľadávka voči úpadcovi. Uvedenú skutočnosť, a teda, že žalovaný vykonával pre úpadcu prepravu, za ktoré nedostal odmenu, žalovaný svojimi tvrdeniami v konaní preukázal, pričom uvedené potvrdil aj p. U. a p. Š.. Nie je žalovanému zrejme, z akého dôvodu súd považoval uvedenú skutočnosť sa nepreukázanú, nakoľko takáto zmluva pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu a strany zmluvy jej vznik zhodne potvrdili. Dáva do pozornosti i rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2010, sp.zn. 3Cdo/325/2009. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je toho názoru, že Okresný súd v Prešove nesprávne právne posúdil skutkový stav a nevyporiadal sa dostatočne s predloženými dôkazmi, na základe čoho dospel k nesprávnemu rozhodnutiu v prejednávanej veci.

3.4. S tvrdením o naplnení odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP žiada odvolací súd, aby v zmysle ust. § 388 CSP rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 26.06.2018, č.k. 18Cb/134/2015 zmenil tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietne a prizná žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania, alebo alternatívne v zmysle ust. § 389 CSP rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 26.6.2018, č.k. 18Cb/134/2015 zruší a vráti vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolanie žalovaného bolo doručené žalobcovi, ten k nemu nezaulal žiadne stanovisko.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným v zmysle zásad daných aplikáciou ust. § 378 a nasl. CSP. Odvolací súd pritom prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani dôležitý verejný záujem. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 385 ods. 1, § 383 CSP). Termín verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu i na webovej stránke súdu zodpovedajúco ust. § 219 ods. 3 a § 378 ods. 1 CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neodôvodňujú zrušenie, či zmenu napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné sporovými stranami označené dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové zistenia (§ 215 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 191 ods. 1 CSP) a vec napokon aj správne právne posúdil. Dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú odpoveď na pre vec rozhodujúce skutkové otázky i na právne posúdenie uplatneného nároku. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa ďalšie dôvody (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

6. Tak, ako je uvedené vyššie, odvolateľ v podanom odvolaní tvrdí, že nim uplatnené námietky by mali byť okrem iného i naplnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), resp. podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

7. Predmetom konania je zaplatenie náhrady za užívanie ťahača návesov zv. IVECO, ev. č. P.-XXX-N.. Vec už bola predmetom odvolacieho konania a uznesením č.k. 2Cob/66/2018-92 zo dňa 25.5.2017 odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podstate realizované procesné úkony sporových strán i súdu prvej inštancie neodôvodňujú záver i zmenu právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom vo vyššie uvedenom rozhodnutí. Sporné strany sa zúčastnili dvoch súdom prvej inštancie nariadených pojednávanií (23.11.2017 a 5.6.2018), na ktorých

neboli realizované také dôkazy, či produkované prostriedky procesnej obrany, či procesného útoku, ktoré by zásadným spôsobom odôvodňovali zmenu právneho posúdenia veci vyjadrenú predtým odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu a aj v zmysle tam vyjadreného názoru právne posúdil výsledky dokazovania. Tak, ako bude uvedené ďalej dôvodne bol zamietnutý návrh na opätovný výsluch svedkov U. a Š.. Ani konštantná judikatúra Ústavného súdu SR nehodnotí nerealizáciu navrhnutého dôkazu ako porušenie práva na spravodlivý proces, ak realizované dokazovanie je postačujúce pre skutkový záver v zmysle ust. § 215 ods. 1 CSP. Nie je povinnosťou súdu realizovať každý dôkaz navrhnutý sporovou stranou.

-

8. Pri námietkach odvolateľa proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie možno konštatovať, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere zodpovedajúcej primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní ďalšieho skutkového základu nečinné, proces vytvárania skutkového základu len uzavrie a o veci rozhodne na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa nesprávnych skutkových zistení. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, do času rozhodovania súdu vo veci samej. Základné obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy účastníkov v konaní, a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha súdu podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dal v dôvodoch rozhodnutia odpoveď, akým spôsobom hodnotil dôkazy relevantné pre zodpovedanie otázky základu nároku i výšky uplatneného nároku.

9. Z hľadiska skutkového neboli a ani nie sú pochybnosti v tom, že žalovaný bol i v období roku 2011 a v období roku 2013 a 2014 i 10 mesiacov v roku 2015 užívateľom predmetného nákladného motorového vozidla zn. IVECO 440 E42 - ťahač návesu, ev. č. P.-XXX-N.. Tak, ako bude zdôraznené ďalej, žalovaný nevzniesol jeho vlastnícku námietku proti vydaniu tohto vozidla do súpisu podstaty žalobcu. Toto má oporu aj vo zverejnených údajoch v Obchodnom vestníku č. 132/2015 zo dňa 13.7.2015 (o zaradení vozidla do súpisu všeobecnej podstaty), či č. 150/2015 zo 6.8.2015 (o výmaze poznámky o spornosti zápisu majetku do podstaty), ale i v obsahu listu od Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v P. z 22.6.2016. Uvedené skutočnosti vážnym spôsobom spochybňujú procesnú obranu žalovaného založenú na tom, že vlastníkom motorového vozidla bol on a že nájomná zmluva bola tzv. disimulovaným právnym úkonom. Odvolací súd už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí v predmetnej veci zdôraznil, že pri úvahu o povahe právneho vzťahu založeného medzi žalobcom a žalovaným, či išlo o právny vzťah založený kúpnu zmluvou, alebo nájomnou zmluvou, alebo o užívaní motorového vozidla žalovaným bez právneho dôvodu, je potrebné vyporiadať sa s námietkou žalovaného o tom, že nájomná zmluva bola len simulovaným právnym úkonom. Simulovaný právny úkon je pre nedostatok vážnosti vôle účastníkov právneho úkonu neplatný. Pretože však disimulácia sama o sebe nie je protiprávna, je potrebné platnosť zastreného úkonu posúdiť samostatne; ak má disimulovaný právny úkon všetky potrebné náležitosti, je potrebné ho uznať za platný, teda platí zastrený disimulovaný právny úkon. Za takejto situácie sa však muselo v konaní (predovšetkým procesnou iniciatívou žalovaného - ním uplatnených prostriedkov procesnej obrany) dostatočne skutkovo objasniť, či tento ním tvrdý zastretý právny úkon bol uzavretý s takými

náležitostami, aké sa žiadajú v zmysle prejavov vôle účastníkov konania, aj s výkladom tohto prejavu vôle danom aplikáciou ust. § 35 ods. 1 Obč. zák. a v tejto konkrétnej veci, vzhľadom na to, že išlo o právny vzťah medzi podnikateľskými subjektmi aj v zmysle výkladových pravidiel daných aplikáciou ust. § 266 a § 267 Obch. zák..

10. Napriek tomu, že to odvolací súd zdôraznil v predchádzajúcom svojom kasačnom rozhodnutí, žalovaný sa v nasledujúcom postupe v konaní pred súdom prvej inštancie nemobilizoval tak, aby ním tvrdené skutočnosti o údajnom disimulovanom právnom úkone, ktorým mala byť kúpna zmluva, boli preukázané. Nekonal ako sporová strany v konaní tak, aby prostriedkami procesnej obrany proti žalobe vyvrátil to, že vážnym spôsobom sú jeho tvrdenia spochybnené skutočnosťami o zápise motorového vozidla do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu, že motorové vozidlo po zápise do podstaty a po vypovedaní nájomnej zmluvy vydal žalobcovi, ani to akým spôsobom bolo realizované ďalšie nakladanie s týmto motorovým vozidlom, ktoré bolo prevedené pri speňažovaní podstaty na vlastníka E., F.E..D., E. (obsah listu na č.l. 60 spisu). Toto všetko nesvedčí opodstatnenosti (dôvodnosti) obrany žalovaného založenej na tom, že on by mal byť vlastníkom motorového vozidla a preto by nemal platiť náhradu za jeho užívanie. Pri absencii preukázateľných skutočností potvrdzujúcich uzavretie príslušnej kúpnej zmluvy sú irelevantné tvrdenia o započítaní jeho prípadných nárokov proti úpadcovi na úhradu kúpnej ceny. Žalovaný okrem toho v konaní nepreukázal také skutočnosti, ktoré by svedčili o určítosti právnych úkonov žalovaného adresovaných žalobcovi, ktoré by pomenovali presne a určite jeho nároky s ich skutkovým zdôvodnením, vrátane výšky týchto nárokov s konkretizáciou právneho dôvodu, ktorý by mal byť potom predmetom prípadnej započítacej námietky vo vzťahu ku kúpnej cene za predmetné motorové vozidlo. Len všeobecné konštatovanie o akomsi vyrovnaní jednotlivých obchodných prípadov nemožno považovať za prejav vôle smerujúci k započítaniu vzájomných pohľadávok, pretože neobsahuje dostatočne určitý a zrozumiteľný prejav vôle žalovaného smerujúci k započítaniu, a preto za aktuálneho skutkového stavu niet inej možnosti len podľa ust. § 37 ods. 1 Obč. zák. tieto tvrdenia žalovaného hodnotiť ako neurčité a nezrozumiteľné (relevantné pre posudzovanie platnosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Obč. zák.). K aplikácii účinkov započítania v obchodnoprávných vzťahoch opäť treba odkázať na závery predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu poukazujúce na ustanovenia obsiahnuté v Občianskom zákonníku v §§ 580 a 581, ale aj v Obchodnom zákonníku ustanoveniach § 358 až 364. Ak súd prvej inštancie ich použil pri odôvodňovaní teraz preskúmaného rozhodnutie, správne vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu.

11. Žalovaný už v prvotných úkonoch v predmetnej veci uvádzal, že v čase, keď sa na prevode vlastníctva mal dohodnúť, realizácii prevodu bránilo, že úpadca bol leasingovým nájomcom, resp. že prevodu bránila vedená exekúcia. Aj v teraz podanom odvolaní uvádza, že prevodu bránili nevysporiadané vzťahy medzi úpadcom a leasingovým prenajímateľom - spoločnosťou P. F. F. F. E..D... Takáto obrana žalovaného bola a je založená aj na tvrdení o „dohodnutom záväzku strán pre uzavretie budúcej zmluvy o prevode vlastníctva predmetného motorového vozidla“. Tieto záväzkové vzťahy mali byť podľa žalovaného jeho účastníkmi dohodnuté v čase, keď sa mali týkať ich podnikateľskej činnosti, pričom obe strany boli v tom čase podnikateľskými subjektmi. V zmysle ust. § 289 ods. 1, 2 Obch. zák. zmluva o uzavretí budúcej zmluvy zakladá záväzok jednej alebo oboch zmluvných strán uzavrieť s druhou stranou určitú zmluvu. Niekedy sa táto zmluva označuje aj ako predbežná zmluva. Prvou požiadavkou na podstatný obsah takejto zmluvy je dohoda o čase, kedy má byť budúca zmluva uzavretá. Táto dohoda sa týka času, v ktorom má oprávnená strana vyzvať povinnú stranu, aby splnila svoj záväzok. Bez tejto dohody nemožno hovoriť o vzniku zmluvy o budúcej zmluve. Druhou požiadavkou na určenie podstatného obsahu zmluvy je, aby zmluva o budúcej zmluve obsahovala predmet plnenia budúcej zmluvy určený aspoň všeobecným spôsobom a v neposlednom rade treba zdôrazniť aj to, že zmluva musí byť uzavretá v písomnej forme, pričom ide o kogentné ustanovenie Obch. zák., ktorého aplikácia je podmienkou platnosti zmluvy o budúcej zmluve. Zo skutkových tvrdení žalovaného, ani z výpovedí svedkov, takéto skutočnosti o uzavretí zmluvy v takomto zmysle nevyplývajú. Opäť však sa žiada odkázať na vyššie uvedené skutočnosti o vydaní veci do podstaty úpadcu i o jej speňažení prevodom na nadobúdateľa na vlastníka E., F.E..D., E..

12. Žalovaný namieta, že na tieto skutočnosti navrhol vypočuť svedkov, a že súd jeho návrhu nevyhovел. Platnosť zmluvy o budúcej zmluve je podmienená jeho písomnou formou. Žalovaný ani len netvrdil, že takouto formou mal byť zmluva uzavretá. Jej uzavretie nemôže byť preto nahradené ani výpoveďou svedkov. Navyiac v čase keď bol úpadca leasingovým nájomcom nemohol ako nevlastník uzatvárať zmluvu o prevode vlastníctva (zásada „nemo plus iuris transfere potest quam ipso habet“). Teoreticky

mohla prichádzať do úvahy zmluva o budúcej kúpnej zmluve, ale jej platné uzavretie z prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany nevyplývalo. Výsluch svedkov navrhovaný žalovaným bo z tohto hľadiska zjavne nepotrebný a aj s odkazom na procesnú ekonomiu ho súd prvej inštancie správne odmietol.

13. Úspech obrany žalovaného proti podanej žalobe bol podmienený realizáciou takých úkonov žalovaného, ktoré by mali za následok zánik jeho záväzku plniť náhradu za užívanie motorového vozidla. Žalovaný sa zameril na preukazovanie skutočností, ktoré by mali svedčiť jeho vlastníctvu k predmetnej veci. Toto tak, ako je uvedené vyššie, sa mu v konaní preukázať nepodarilo. Len existencia ním tvrdených nárokov voči úpadcovi titulom pôžičiek, či realizovaných plnení pre úpadcu nezakladá jeho vlastnícke právo k veci. Opätovne sa žiada odkázať na vyššie uvedené skutočnosti o zápise veci do súpisu podstaty i na prevod veci v rámci konkurzu na tretiu osobu. Odvolateľ svoju obranu významne spochybňuje i obsahom samotného odvolania, keď uvádza, že úpadca nemohol „prepísať“ vlastníctvo, pretože nemal vysporiadané vzťahy s leasingovým prenajímateľom. Leasingový nájomca (tak, ako je už uvedené vyššie) nemal akékoľvek oprávnenie realizovať prevod vlastníctva veci. Neobstojí v tomto ani argumentácia neznalosťou práva. Aj u podnikateľských subjektov sa žiada, aby v zmysle zásady „vigilantibus iura“ sa starali bdelo o ochranu svojich práv.

14. Uplatnené odvolacie dôvody sa v ničom nedotýkajú výšky prisúdených nárokov. Pri absencii takýchto odvolacích dôvodov odvolací súd nemal dôvod bližšie v tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Podobne je to aj so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k prisúdeným úrokom z omeškania, či k priznanej náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP aj s v spojení s opravným uznesením potvrdil.

16. V odvolacom konaní bol žalovaný neúspešný. Žalobca, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z týchto dôvodov odvolací súd pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 1, 2 CSP súd prvej inštancie vyšším súdnym úradníkom.

17. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP a § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).